

ΤΑ ΔΘΑΝΑΤΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ
ΝΤΙΚΕΝΣ

ΚΟΠΕΡΦΙΛΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Δαυίδ Κόπερφιλντ διηγείται την παιδική του ηλικία, τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του καὶ τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ του κατόπιν κοντὰ στὴ μητέρα του καὶ στὴν ἀγαπημένη του ὑπηρετρία, τὴν Πέγκοττυ. Μά, τὴν εὐτυχία του τὴν ταράζει ἡ ἐμφάνισις ἑνὸς τρίτου προσώπου τοῦ κ. Μύρστον, ὁ ὁποῖος ἐρωτοτροπεῖ μὲ τὴν κ. Κόπερφιλντ. Μιά μέρα, ἡ Πέγκοττυ παίρνει τὸν μικρὸ Δαυίδ, γιὰ νὰ πάνε στὸ χωριὸ τῆς, τὸ παραθαλάσσιο Γυάρμουθ.

Ἐκεῖ, ὁ Δαυίδ περνᾷ εὐχάριστα καμμιά δεκαπενταριά μέρες. Μά στὸν γυρισμὸ του στὸ σπίτι του θρῖσκει τὴ μητέρα του παντρεμένη μὲ τὸν κ. Μύρστον καὶ ὅλα ἀλλαγμένα σ' αὐτό. Ὁ κ. Μύρστον δειχνεῖται εὐθύς ἐξ ἀρχῆς σκληρὸς καὶ κακὸς πρὸς τὸν γυιὸ τῆς συζύγου του. Τὸν βασανίζει, τὸν δέρνει, τὸν κρατᾷ σὲ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ μητέρα του καὶ στὸ τέλος ἀποφασίζει νὰ τὸν στείλῃ ἐσωτερικὸ σ' ἕνα λύκειο, κοντὰ στὸ Λονδίνο. Ὁ Δαυίδ, περίλυπος καὶ συντριμμένος, ἀποχαιρετᾷ τὴν μητέρα του καὶ φεύγει γιὰ τὸ σχολεῖο τὸ Λύκειο Σαλέμ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ αὐλὴ τοῦ σχολεῖου ἦταν ἕνας γυμνὸς χῶρος ἀπέναντι στὶς κουζίνες. Ἐκεῖ μ' ἔβγαζαν νὰ κάνω τ' ἀναγκαστικὰ μου διαλείμματα. Ἔτσι ἤξερα ὅτι ὅλοι οἱ ὑπηρετές διάβαζαν τὴν ἐπιγραφή μου, ὅπως τὴ διάβαζε κι' ὁ ψωμᾶς κι' ὁ χασάπης κι' ὅλοι ὅσοι μπαίνονόβγαιναν στὴν αὐλὴ αὐτὴ. Ἐκεῖνο ὅμως πού με βασάνιζε, ἦταν ἡ ἰδέα: τί γέλια θᾶκαναν μαζύ μου οἱ ἄλλοι μαθηταί, ὅταν θὰ γύριζαν ἀπὸ τὶς διακοπές. Φανταζόμουν ὅτι θὰ με περικύκλωναν καὶ θ' ἄρχιζαν νὰ τραγουδᾶνε ὅλοι μὲ μιὰ φωνή: «Προσοχή! Δαγκάνει!»

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔβλεπα, κάθε νύχτα, λογιῆς-λογιῆς ὄνειρα: ἔβλεπα ὅτι θρῖσκόμουν πάλι κοντὰ στὴ μητέρα μου, ἢ ὅτι πήγαινα νὰ δῶ τὸν κ. Πέγκοττυ στὸ Γυάρμουθ ἢ ὅτι ταξίδευα μὲ τὸ λεωφορεῖο. Σ' ὅλα μου αὐτὰ τὰ ὄνειρα ὅμως ἔβλεπα τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀνοίγουν τὰ μάτια τους διάπλατα καὶ νὰ κυττάζουν οαστισμένα τὴν ἐπιγραφή μου.

Κάθε μέρα, ἔπρεπε νὰ κάνω πολλὰ θέματα, τὰ ὁποῖα μου ἔδινε ὁ κ. Μέλ. Μά, καθὼς οὔτε ὁ κ. Μύρστον, οὔτε ἡ ἀδελφὴ του ἦταν πειὰ ἐκεῖ, τάβγαζα πέρα πολὺ καλά. Κάθε τόσο ἔκανα καὶ γυμναστικὴ, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ ξύλινο πόδι. Θυμᾶμαι ἀκόμα, σὰν νὰ ἦμουν μόλις χθὲς ἐκεῖ, τὸ ὑγρὸ χῶμα γύρω ἀπ' τὸ σχολεῖο, τὶς σπασμένες καὶ πρασινισμένες πλάκες τῆς αὐλῆς, τὴν παληὰ θρύσι ἀπὸ τὴν ὁποῖα κυλοῦσε στάλα-στάλα τὸ νερὸ καὶ τὰ πένθιμα δέντρα πού φαινόντουσαν σὰν νᾶχαν δεχτὴ περισσότερὴ βροχὴ παρά φῶς ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Στὴ μιὰ ἡ ὥρα, ὁ κ. Μέλ κ' ἐγὼ ἐτρώγαμε στὴν ἄκρη τοῦ ἀπέραντου ἐστιατορίου πού ἦταν γεμάτο τραπέζια ἀπὸ λευκο ξύλο καὶ πού μύριζε κνίσσα. Ὑστερα ἀρχίζαμε πάλι τὴ μελέτη τοῦ βαστοῦσε ὡς τὴν ὥρα τοῦ ταυγιοῦ. Ὁ κ. Μέλ ἔπαιρνε τὸ τσάι του σ' ἕνα γαλάζιο φλυτζάνι κ' ἐγὼ σ' ἕνα τενεκεδένιο κύπελλο.

Ὅλη τὴν ἡμέρα, ὡς τὶς ἑπτὰ καὶ τὶς ὀχτῶ τὸ βράδυ, ὁ κ. Μέλ, θρονιασμένος στὴν ἔδρα του, ἐργαζόταν ἀδιάκοπα, φτιάχνοντας — ὅπως ἀνακαλυψα ἀργότερα, — τοὺς ἐλέγχους τῆς προηγούμενης τριμηνίας. Τὸ βράδυ, ὅταν τελείωνε τὴν ἐργασία του, ἔπαιρνε τὸ φλάουτὸ του καὶ φυσοῦσε σ' αὐτὸ τὴν ὥρα, ὡστε περίμενα νὰ τὸν δῶ καὶ τὸν ἴδιο νὰ περνᾷ στὸ ὄργανό του ἀπὸ τὴν μιὰ τρύπα του καὶ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ξαναβλέπω τὸν ἑαυτὸ μου παιδάκι, μέσα στὴ μισοσκότεινη σάλλα, μὲ τὸ κεφάλι μου χωμένο μέσα στὰ χέρια μου, ν' ἀκούω τὴν παραπονετικὴ μουσικὴ τοῦ κ. Μέλ. Ἐφαίνα νὰ βρῶ σ' αὐτὴν τὴν ἠχῶ τῶν γνωρίμων κι' ἀγαπημένων θορύβων τοῦ σπιτιοῦ μας καὶ τὸ σφύριγμα τοῦ ἀνέμου στὴν ἀκρογιαλιά τοῦ Γυάρμουθ, κ' ἔνοιῶθα τὸν ἑαυτὸ μου ὀλομόναχο καὶ παντέρημο.

Ξαναβλέπω τὸν ἑαυτὸ μου τὴν ὥρα πού διέσχίζα τὶς ἔρημες αἰθουσες τοῦ λύκειου γιὰ νὰ πᾶω νὰ κοιμηθῶ. Μόλις ἔφθανα στὸ κρεβ-

βάτι μου, καθόμουν σ' αὐτὸ κι' ἄρχιζα νὰ κλαίω γιὰτὶ δὲν εἶχα κοντὰ μου τὴν Πέγκοττυ νὰ μὲ παρηγορήσῃ..

Ξαναβλέπω τὸν ἑαυτὸ μου τὴν ὥρα πού κατέβαινα ἀπὸ τὸ ὑπνωτήριο, τὸ πρωί. Ἄναμεσα ἀπὸ ἕνα παράθυρο τῆς σκάλας ποῦμοιαζε μὲ πολεμίστρα, ἔβλεπα τὴν καμπάνα τοῦ σχολεῖου κρεμασμένη στὴν κορυφὴ ἑνὸς τοίχου μ' ἕναν ἀνεμοδείκτη ἀπὸ πάνω τῆς, κ' ἔτρεμα προκαταβολικὰ, ἀναλογιζόμενος τὴν ἐποχὴ πού ἡ καμπάνα αὐτὴ θὰ καλοῦσε γιὰ τὸ μάθημα τὸν διευθυντὴ κ. Κρίκλ καὶ ὅλο τὸ κοπάδι τῶν μαθητῶν.

Γιὰ τὴν ὥρα, ὁ κ. Μέλ δὲν μοῦ μιλοῦσε καθόλου, μὰ δὲν ἦταν αὐστηρὸς μαζύ μου. Μοῦ φαίνεται πὼς μολονότι δὲν λέγαμε τίποτε, κρατούσαμε συντροφιά ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ξέχασα νὰ γράψω ἐδῶ, ὅτι ὁ κ. Μέλ μιλοῦσε συχνὰ μόνος του κι' ὅτι στὶς στιγμὲς αὐτές, ἔσφιγγε τὶς γροθιές του, ἔκανε γκριμάτσες, ἔτριζε τὰ δόντια του καὶ τραβοῦσε τὰ μαλλιά του. Στὴν ἀρχὴ τ' ἀλλόκοτα αὐτὰ φεροῖματά του μὲ τρόμαζαν, μὰ δὲν ἄργησα νὰ τὰ συνηθίσω.

VI

Εἶχε περάσει ἕνας μῆνας πάνω κάτω, ἀφ' ὅτου ἔκανα τὴ ζωὴ αὐτὴ, ὅταν μιὰ μέρα, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο πόδι ἄρχισε νὰ τρέχῃ κουτσαίνοντας ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά στὴν ἄλλη κρατώντας μιὰ σκούπα κ' ἕναν κουβᾶ νερό. Ἐκανε γενικὴ καθαρὸτητα, πράγμα πού μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω, ὅτι ὁ διευθυντὴς κ. Κρίκλ θὰ ξαναγύριζε.

Δὲν εἶχα γελαστῆ, γιὰτὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ κ. Μέλ μὲ πληροφόρησε ὅτι ὁ κ. Κρίκλ ἔφτανε τὸ βράδυ. Μετὰ τὸ τσάι, ἔμαθα πὼς εἶχε φθάσει. Καὶ πρὶν πᾶω νὰ κοιμηθῶ, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο πόδι ἦρθε νὰ μὲ πάρῃ, γιὰ νὰ μὲ παρουσιάσῃ μπροστὰ του.

Τὸ διαμέρισμα τοῦ οἰκήματος, στὸ ὁποῖο κατοικοῦσε ὁ κ. Κρίκλ ἦταν πολὺ πιὸ ἀνετὸ ἀπ' τὸ δικό μας. Τὸ πρόσεξα αὐτὸ καθὼς ἀκλουθοῦσα τρέμοντας τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ξύλινο πόδι.

Ἡ παρουσιάσι μου αὐτὴ μὲ τάραζε τόσο, ὡστε, ὅταν μπήκα μέσα στὸ σαλόνι τοῦ διευθυντοῦ, οὔτε πρόσεξα καν τὴν κ. Κρίκλ καὶ τὴν κόρη τῆς, πού ἦσαν κι' αὐτὲς ἐκεῖ. Δὲν ἔβλεπα παρά τὸν κ. Κρίκλ, ἕνα χοντρὸ ἄνθρωπο, θρονιασμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ μιὰ μπουτιλιὰ κ' ἕνα ποτήρι πλάι του.

— «Α! Α! ἔκανε μόλις μὲ εἶδε. Νὰ ὁ νεαρὸς πού πρέπει νὰ τοῦ λιμάρουμε τὰ δόντια. Γιὰ γύρισέ τον νὰ τὸν ἰδῶ κι' ἀπὸ πίσω...»

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο πόδι μ' ἔβαλε νὰ κάνω μιὰ στροφὴ ἔτσι πού νὰ φανῆ ἡ ἐπιγραφή μου, μ' ἄφησε ἔτσι ὅσο νὰ τὴ διαβάσῃ ὁ κ. Κρίκλ, κ' ἔπειτα, ἀφοῦ μ' ἔβαλε πάλι νὰ γυρίσω, πῆγε καὶ στάθηκε πλάι στὸν διευθυντὴ.

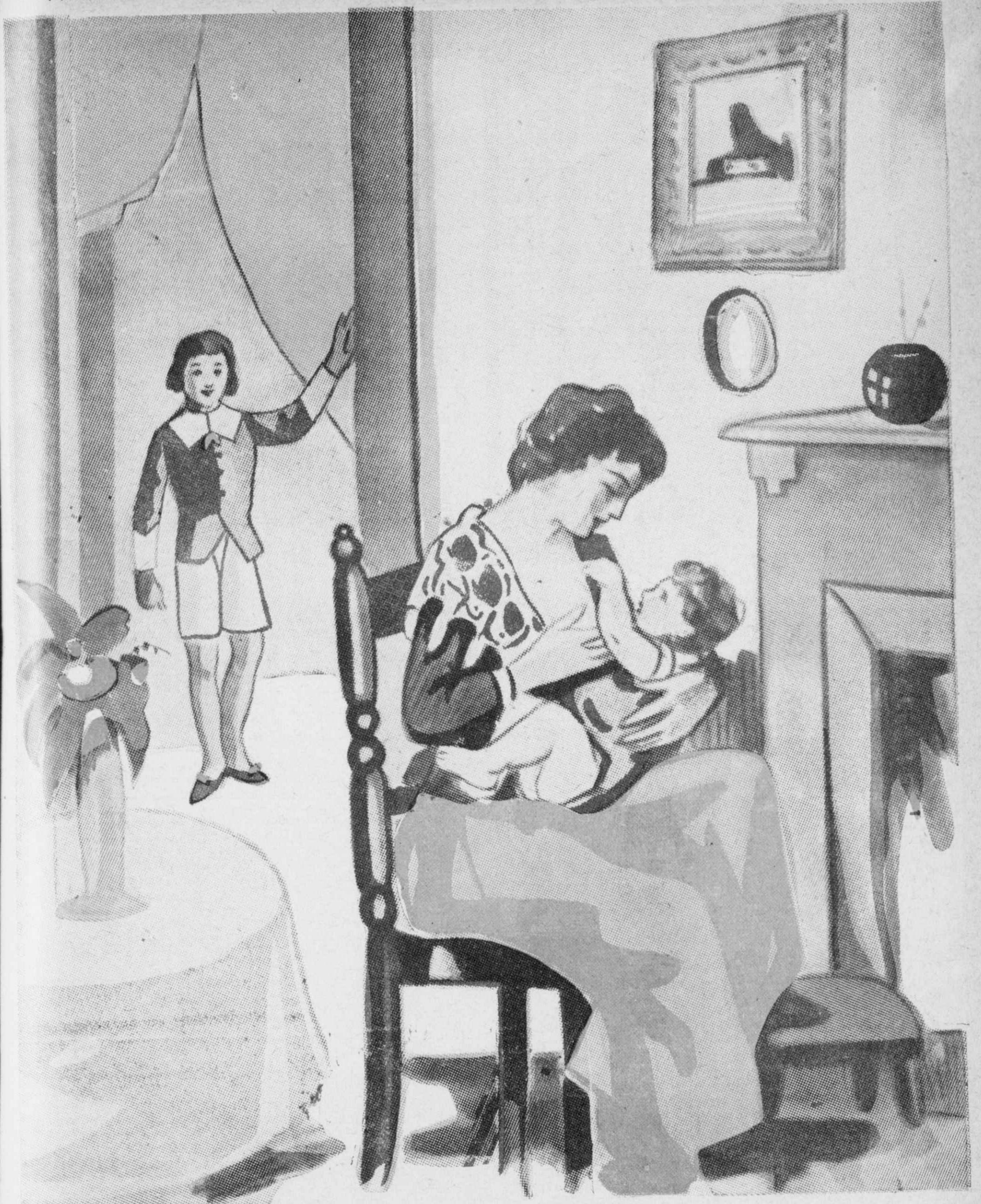
Ὁ κ. Κρίκλ εἶχε πρόσωπο κόκκινο, μάτια μικρὰ χωμένα μέσα στὶς κόγχες τους, χοντρές φλέβες πού ἐξεῖχαν στὸ μέτωπό του, χαμηλὴ μύτη καὶ δυνατὲς μασέλες. Σχεδὸν φαλακρὸς, δὲν εἶχε στοὺς κροτάφους του παρά μερικὲς τοῦφες γκριζῶν μαλλίων πού τὶς χτένιζε ἔτσι, ὡστε νὰ σμίγουν πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό του. Μὰ αὐτὸ πού μοῦ ἔκανε τὴν μεγαλύτερη ἐντύπωσι, ἦταν πὼς δὲν εἶχε σχεδὸν φωνὴ κι' ὅτι μονάχα πολὺ σιγανὰ μπορούσε νὰ μιλάῃ. Κι' ὅταν μιλοῦσε, ἡ φλέβες του φούσκωναν περισσότερο κ' ἡ φυσιολογία του ἔπαιρνε μιὰ ἔκφρασι ἀκόμα πιὸ ὀργισμένη.

— Λοιπὸν, ρώτησε ὁ κ. Κρίκλ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ξύλινο πόδι, τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε γιὰ τὴ διαγωγή αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ.

— Τίποτε ἀκόμη, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Δὲν παρουσιάστηκε καμμιά εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσομε.

Ὁ κ. Κρίκλ φάνηκε σὰν ν' ἀπογοητεύθηκε μὲ τὴν ἀπάντησι αὐτὴ. Ἀντιθέτως, ἡ κ. καὶ δις Κρίκλ φάνηκαν σὰν νὰ εὐχαριστήθηκαν, — γιὰ

Αἱ ἀπαντήσεις τῶν ἀναγνωστριῶν μας γιὰ τὸν «Ἰδανικὸ Σύζυγο» στὸ προσεχὲς τεύχος.

Θήλαζε στην άγκαλιά της ένα χαριτωμένο παιδί.

